

RESOLUCIÓ DEL CC DEL PSUC SOBRE EL PROCES ESTATUTARI

El PSUC lamenta la ruptura del govern tripartit que deixa per assolir una part significativa dels acords del Tinell. Aquest fi precipitat, en primer lloc posa de manifest la incapacitat de les forces avui hegemòniques de l'esquerra catalana per desenvolupar el seu projecte i evitar les agressions que des del primer dia va llançar la dreta nacionalista pretenent recuperar el poder sobre la base del desprestigi d'un Executiu que ara s'ha convertit en ostatge polític de CiU.

Catalunya no es defensa només pactant el marc Estatutari sinó propiciant el sentiment de dignitat i autoestima de la població i d'identitat entre aquesta i els seus representants polítics. Els estatuts anteriors es van elaborar en unes circumstàncies d'excepcionalitat que ho van afavorir que ara no es donaven i calia per tant fer esforços en aquesta direcció. Però enlloc de suplir aquella deficiència impulsant marcs de debat i de diàleg, la població ha estat simplement espectadora de continuades improvitzacions, importants canvis de posició en els dirigents polítics i d'una greu fragmentació que no solament ha provocat cansament i desafecció de la base social a la classe política sinó al mateix projecte d'Estatut. Els actuals dirigents en tenen una gravíssima responsabilitat.

Lamentem en concret que el president Zapatero en primer lloc hagués promès una cosa que no tenia garantia de poder complir i després que hagi preferit pactar amb l'oposició al tripartit, amb CiU. La desafortunada fotografia de Mas i Zapatero ha estat una de les causes de la crisi del govern català.

Destaquem l'oportunisme i cinisme del doble llenguatge de CiU. Abans del 30 de setembre utilitza a Catalunya un llenguatge de fonamentalisme identitari i maximalista. A partir del gener, convertit en l'interlocutor de Zapatero, accepta totes les rebaixes.

Els continuats errors, improvitzacions i personalismes del president Pasqual Maragall han desautoritzat fins a uns límits no previstos la serietat de la primera institució de Catalunya i per tant també la mateixa causa que deia defensar, l'Estatut. Cal destacar també la greu errada política comesa pel president de la Generalitat, que a l'hora de cessar els consellers d'ERC ha anteposat interessos partidistes a la continuïtat de la legislatura i dels compromisos adoptats al Pacte del Tinell. Un cop més, el PSC ha demostrat el seu menyspreu al compliment dels acords programàtics.

Tampoc ICV ha aconseguit transmetre una posició pròpia i diferenciada en alguns moments importants i s'ha equivocat quan ha atinat excessivament el foc contra ERC en la darrera crisi de govern, quan el PSC ha tingut una responsabilitat com a mínim igual d'important. Malgrat això, la coalició ICV-EUiA ha estat la força política més seriosa i responsable durant tot el procés de crisi, i el PSUC considera positiu que la campanya de l'estatut es centri en la defensa del seu desenvolupament des de l'esquerra, diferenciant-se d'aquesta manera del sí de CiU i fins i tot del PSC.

Tot i que la dinàmica de PSOE i CiU i la seva intransigència han posat a ERC en una situació difícil i que creiem un error l'expulsió del govern dels Consellers d'ERC, pensem que aquesta força té també importants responsabilitats degut a la frivolitat del seu comportament: el fet d'intentar cedir primer a algunes pressions de la dreta nacionalista en el capítol de drets i deures; el intent de portar les propostes d'acord estatutari més enllà del consens federal i per tant del projecte comú de l'esquerra; i finalment, quan de manera oportunista CiU es girà a un projecte més de consens, reaccionar amb clau de marcar perfil propi enlloc de buscar el millor punt d'acord possible que avui desitgen els ciutadans de Catalunya. Tot això és d'un sectarisme poc acceptable que donarà ales a la dreta més reaccionària de Catalunya i Espanya.

El PSUC, que tot donant recolzament al tripartit ha vist com algunes de les seves propostes no han estat recollides en el procés, lamenta que no s'hagi aprofitat aquest moment històric per resoldre el model territorial de Catalunya, que no s'hagi aprofitat per fer un Estatut menys retòric i més

participatiu, que no s'hagi aprofitat per donar més poder als municipis i als ciutadans, perquè Catalunya no es només el parlament o el seu Govern.

Lamentem molt especialment que el debat de l'Estatut hagi servit de pretext durant dos anys per ajornar el debat i l'adopció de mesures socials més actives als barris, escoles, hospitals i empreses de Catalunya. Moltes de les demandes dels ciutadans i ciutadanes, moltes de les barbaritats derivades de les privatitzacions i de l'absència de planificació conservadora heretades del govern de CiU no tenien perquè esperar l'aprovació de l'Estatut. Durant dos anys i mig de govern s'han realitzat polítiques socials que han suposat importants avenços respecte a les dues dècades d'hegemonia convergent, però el treball realitzat encara és insuficient, i a més la ruptura precipitada del govern impedeix el desenvolupament de mesures molt importants en la defensa dels drets dels més desfavorits.

Però després de dos anys, després d'observar com la dreta pretén utilitzar les provocacions de comportaments poc madurs i inútilment provocadors, per intentar reconquerir el poder a l'Estat, el PSUC constata que el millor pels ciutadans de Catalunya és assolir una ràpida i suficient aprovació de l'Estatut al menys per les següents raons:

- a) Es un acord de relació entre la nació catalana i l'Estat satisfactori i equilibrat per a la majoria de ciutadans, i encara que resulti insatisfactori per aquells que defenen la independència o bé neguen el caràcter nacional de Catalunya, no exclou a cap sensibilitat, permetent una convivència acceptable entre catalans i dels catalans amb l'estat espanyol.
- b) No existeix en aquest moment la correlació política a nivell d'Estat per obrir un procés federal i en el present debat s'ha posat de manifest que una part encara important d'altres pobles de l'Estat no entén que l'emancipació i l'autogovern de Catalunya no és contra ningú, sinó un procés que podria obrir també més llibertat i participació política als altres pobles. Cal a més denunciar que també des de Catalunya s'ha alimentat aquesta reacció. Des d'aquí hi ha qui ha utilitzat aquest procés per provocar a les altres nacionalitats de l'Estat pensant obtenir rendibilitat electoral. Però lamentablement això ha aixecat una onada reaccionària a la resta de l'Estat que de moment limita les possibilitats d'un avanç federal més profund.
- c) Cal passar a abordar els altres problemes que tenen els ciutadans de Catalunya. No és acceptable que la política quedi limitada sobretot al tema nacional els propers anys, perquè les demandes socials no poden seguir per més temps en un segon pla ni a Catalunya, ni a Espanya, ni a Europa.

Per tot això, tot i acceptant que el procediment i les circumstàncies que han portat fins aquí han generat cansament i desànim, i entenent algunes posicions personals que cal respectar, creiem que el PSUC ha de donar suport al SI en el proper referèndum. Entenent que és extremadament perillós fer el joc a la dreta reaccionària del PP, que pretén devaluar no només els avenços estatutaris obtinguts, sinó posar en qüestió la voluntat del nostre poble per assumir l'autogovern. Contra el que sosté ERC, si un estatut més avançat té un resultat pitjor que el del 1979, serà utilitzat per la dreta per argumentar que no es pot debatre més sobre reformes del marc estatutari i constitucional, perquè en lloc de generar més consens se'n genera menys. Per tant un mal resultat del Referèndum serà interpretat per l'armada mediàtica de la reacció com la divisió de Catalunya per a autogovernar-se en sí i no en contraposició a l'Estat.

D'altra banda constatem que aquest procés ha posat en evidència les limitacions de l'esquerra transformadora a Catalunya. Serà necessària una profunda reflexió sobre com s'ha d'articular un moviment polític i social que sigui realment capaç no només d'aspirar a representar les exigències dels sectors més dinàmics dels treballadors que viuen i treballen a Catalunya, sinó de impulsar la

seva iniciativa política per desenvolupar canvis estructurals que millorin efectivament la convivència entre pobles i cultures, situant en paral·lel a la lluita per les llibertats nacionals, la lluita per l'emancipació social. El problema de l'articulació estatutària no pot seguir difuminant que més enllà ens trobem immersos en un marc neoliberal que busca la destrucció de les solidaritats socials i de la dignitat de la gran majoria de les persones treballadores.

Cal per tant, alhora que proposem superar aquesta etapa política, **replantejar la manera en què s'ha d'articular l'espai de l'esquerrà transformadora i cercar les formes per trobar una altra manera de fer política; amb transparència i participació efectiva de les grans majories socials que aspiren i necessiten superar el present ordre social i econòmic.**

En aquesta situació es manifesta també la necessitat de superar les deficiències en la definició d'aquest perfil des de forces com ICV i EUiA, a les que el PSUC ha donat suport electoral. Sense crispacions ni imposicions, sinó amb debat obert a la societat, i des del treball present per evitar la divisió front al procés estatutari en benefici del PP, caldrà replantejar com en el futur s'articula l'espai emancipador. Caldrà repensar com reconstruïm un espai que sigui capaç de generar un perfil propi, que tot cercant espais de col·laboració i acció conjunta, no resti supeditat ni al independentisme ni a la socialdemocràcia. Un perfil, que essent conscient de les deficiències que avui han permès a CiU trencar el projecte que expressava el programa el Tinell, **sigui capaç de recuperar la iniciativa política de les forces de transformació radical** que a Catalunya com a la resta del món emergeixen contra un sistema explotador, violent, injust e insostenible, en la crisi cada vegada més manifesta del paradigma neoliberal, causant darrer de totes les opressions, inclosa la nacional.